

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

לפני כבוד השופט עדי הדר

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'

התובע: שי שאמה

נגד

הנתבעים: 1. רשת מדיה בע"מ
2. חדשות 10 בע"מ
3. עמרי מניב

ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

התובע: שי שאמה

נגד

הנתבע: אביהו בן משה

פסק דין

לפני ביהמ"ש שתי תביעות לשון הרע, האחת בגין כתבות ששודרו בטלוויזיה וברשתות החברתיות והשנייה בגין הפצה של פרסום הכתבות.

הגשת כתבי טענות ודיונים, שמיעת ראיות והגשת סיכומים

1. התובע הגיש בתאריך 21.12.21 כתב תביעה (להלן: "התביעה הראשונה") בו ביקש לחייב הנתבעים, חברת תקשורת, חברת חדשות וכתב (להלן: "חברת תקשורת, חברות חדשות והכתב") לשלם לו פיצוי בסך של 865,776 ₪ בגין לשון הרע עקב פרסום כתבות בהן הוא מוזכר. התובע הגיש בתאריך 6.2.22 כתב תביעה (להלן: "התביעה השנייה") בו ביקש לחייב הנתבע (להלן: "אביהו") לשלם לו פיצוי בסך של 282,643.11 ₪ בגין לשון הרע עקב פרסום והפצה במרשתת של הכתבות שפרסמו הנתבעים בתביעה הראשונה. הנתבעים בתביעה הראשונה הגישו בתאריך 3.3.22 כתב הגנה ואביהו הגיש כתב הגנה בתביעה השנייה בתאריך 15.4.22 ובאופן תקין בתאריך 4.5.22. ביהמ"ש קבע בתאריך 28.7.22 כי מוצו הליכים מקדמיים בתביעה השנייה ונתן צו להגשת ראיות. התובע הגיש ראיותיו בתביעה השנייה בתאריך 18.8.22 ואביהו בתאריך 8.9.22. הדיון הראשון בתביעה השנייה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

התקיים בתאריך 31.10.22. ביהמ"ש קצב לאביהו פרק זמן להגיש בקשה לאחד שמיעת התביעה הראשונה והשנייה לפני מותב אחד. כבוד סגן הנשיא אבי שלו הורה בתאריך 8.11.22 להעביר שמיעת התביעה הראשונה מכבוד השופטת דורית קוברסקי למותב זה, כך שמותב זה ישמע שתי התביעות. הדיון השני, הפעם בשתי התביעות, התקיים, לאחר שביהמ"ש קיבל בקשת הנתבעים בתביעה הראשונה לדחות מועד הדיון, בתאריך 18.12.22. ביהמ"ש קבע שמוצו הליכים מקדמיים גם בתביעה הראשונה ונתן צו להגשת ראיות. התובע הגיש ראיותיו בתאריך 9.1.23 והנתבעים בתאריך 30.1.23. הדיון השלישי התקיים בתאריך 28.2.23. ביהמ"ש הכין שמיעת הראיות. התובע הגיש ראיות לסתור בתאריך 2.4.23. הדיון הרביעי התקיים בתאריך 8.5.23. ביהמ"ש נתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים לגבי בקשת הנתבעים בתביעה הראשונה להוציא תצהיר התובע מתאריך 1.4.23 על נספחיו. הנתבעים בתביעה הראשונה הגישו תצהיר נגדי בתאריך 26.6.23. הדיון החמישי התקיים בתאריך 9.7.23. נחקרו התובע, מר משה בן יעקב (להלן: "משה"), הכתב ואביהו. ביהמ"ש קצב פרק זמן לתובע להודיע אם מעוניין להגיש ראיות לסתור וקבע מועד דיון נוסף לשמיעת הראיות והשמעת סיכומים. מכיוון שהתובע לא הודיע על כוונתו להגיש ראיות לסתור, ביהמ"ש ביטל בתאריך 30.11.23 הדיון שקבע בדיון הקודם ונתן צו להגשת סיכומים בכתב. התובע הגיש בתאריך 21.12.23 סיכומיו בשתי התביעות. אביהו הגיש סיכומיו בתאריך 7.1.24 והנתבעים בתביעה הראשונה, לאחר שביקשו וקיבלו ארכה עקב שירות מילואים של הכתב, בתאריך 5.3.24.

דיון והכרעה

2. על ביהמ"ש לקבוע האם הנתבעים ביצעו עוולת לשון הרע בכתבות ששודרו ואביהו ע"י הפצת הפרסומים, ואם כן, האם עומדות להם טענות הגנה. להלן טענות הצדדים:

טענות התובע בתביעה הראשונה

3. התובע טען בתביעה הראשונה כי הוא תעשיין ידוע ובבעלותו מפעל ליצור ואספקה של פתרונות אריזה והינו אחיו של ראש עיריית רמת גן (להלן: "ראש העירייה"), מר כרמל שאמה ובנו של מר פנחס שאמה, וכי חברת התקשורת היא תאגיד תקשורת גדול ומשמעותי, המוכר גם בכינויו "ערוץ 13" וזאת בשל האפיק בו היא משודרת, חברת החדשות משדרת את שידוריה בערוץ 13 והכתב הוא כתב טלוויזיה בערוץ 13 והינו בעל היסטוריה מפוקפקת של כתבות תחקיר בדויות, ואף הושעה על כך בעבר מעבודתו. התובע טען שעניינה של התביעה בדברי לשון הרע חמורים שפורסמו בעקבות "תחקיר" שערך הכתב ושפרסם ערוץ 13 בתאריכים 10.2.2021 ו- 29.7.2021 (להלן: "הכתבה הראשונה והשנייה") במהלך שידור מהדורת החדשות המרכזית ובשעות הצפייה המוגברות. עוד טען, שהנתבעים לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

הסתפקו בשידור טלוויזיוני כלל ארצי של הכתבות, ולאחר שידור כל אחת מהן, הם פרסמו אותן באתר במרשתת של ערוץ 13 וברשתות החברתיות, לרבות ב"פייסבוק" וכי גם במועד הגשת התביעה הכתבות המכפישות מופיעות באתר. עוד טען שבמסגרת הכתבות נטען, כי לאחר היבחרו של ראש העירייה לתפקידו, החלו עיריית רמת גן ופקידיה להעניק אישורים – באופן מעורר תמיהה וחשד – לנכסי נדל"ן ברמת גן המצויים בבעלות התובע ואביו תוך קידום עסקים ואינטרסים כלכליים של ראש העירייה וכי ככל שהדברים נוגעים לו, ושבעטיים הגיש התביעה, נטענו כלפי טענות מומצאות וכוזבות ביחס לשני נכסי נדל"ן בעיר רמת גן: האחד, ברחוב מלכי צדק; והשני, ברחוב ז'בוטינסקי. התובע פרט מדוע העובדות שיוחסו לו בדויות וכן טען כי ספק אם עובדות יסוד אלה נבדקו טרם הפרסום על ידי הכתב וכן על ידי ערוץ 13, שכן הם אפילו לא טרחו לפנות אליו לקבל את התייחסותו עובר לפרסומים. עוד טען שהדבר לא מנע מהנתבעים לפרסם את אותם דברי שקר, אשר פגעו בו והוציאו את דיבתו רעה בשעות ה"פריים טיים", ומחוץ להן. עוד טען, שאין זו פעם ראשונה שהכתב "מעד" בכתבת תחקיר שנערכה על ידו וכי בעבר הוא אף הושעה מעבודתו בגין פרסום תחקיר כוזב ש"בושל" על ידו, ומכאן שאין מדובר במעידה, אלא זו דרכו של הכתב. התובע ביקש לחייב את הנתבעים בתביעה הראשונה לשלם לו, ביחד ולחוד, סך של 865,776 ₪ (144,296 ₪ * 6 פרסומים); לחלופין, לשלם לו, ביחד ולחוד, סך של 432,888 ₪ (72,148 ₪ * 6 פרסומים). בכל הנוגע לפיצוי הכספי, התובע ביקש מבית המשפט להתייחס, בין היתר, לכך שהנתבעים הותירו את הפרסומים המכפישים על כנם, והם למעשה המשיכו מדי יום ביומו להוציא את דיבתו רעה במרשתת ובמדיות החברתיות השונות; כל זאת, כאשר הנתבעים יודעים, ולכל הפחות היו צריכים לדעת, כי הפרסומים כוזבים. בנוסף, עתר להורות לנתבעים כדלקמן:

- להסיר את פרסומי לשון הרע שפרסמו נגדו מכל אתר במרשתת ומדיה דיגיטלית אחרת שבשליטתם, לרבות דפי הפייסבוק והטוויטר שלהם.
- להורות להם לפרסם הודעת הבהרה ביחס לפרסומים הכוזבים במהלך מהדורת החדשות המרכזית ובאתריהם במרשתת, זאת, בנוסף ובהיקף שייקבע על ידי בית המשפט, כאמור בסעיף 9(א)(2) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

טענות הנתבעים בתביעה הראשונה

4. הנתבעים בתביעה הראשונה טענו בכתב ההגנה להעדר עילה ו/או לתביעה טרדנית וקנטרנית ו/או שימוש לרעה בהליכים משפטיים ו/או מניעות והשתק, לנוכח התנהלות התובע וכי התביעה הינה חלק ממהלך ציני מחושב, למנוע ולהשתק ביקורת ציבורית ושאלות לגיטימיות אודות התנהלות עיריית רמת גן, שאחיו של התובע, עומד בראשה. עוד טענו, שלשם השגת מטרה זו, ובעקבות פרסומיהם, הוגשו שתי תביעות השתקה, מופרכות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

ונפרדות, במאות אלפי ש"ח כל אחת, נגדם, על ידי בני משפחת אחיו של התובע, האחת על ידי האב, פנחס, והשנייה, על ידי האח של ראש העירייה, הוא התובע וכי ראש העירייה העומד במרכז הפרסומים, אשר בהם הובאו דברי הביקורת כלפי התנהלותו כנבחר ציבור, בחר שלא להגיש תביעה בגין איזה מן הפרסומים. עוד טענו שהגשת התביעות המפוצלות מעידה על אופיו הציני והמלאכותי של הליך זה המהווה תביעת השתקה. עוד טענו שהתביעה עצמה לא מגלה כל עילה ממשית בלשון הרע, שכן המובא בפרסומים התייחס אל ראש העירייה, כאשר אזכורו הקצר של התובע, נעשה בהקשר להתנהלות אחיו, ראש העירייה, נבחר ציבור, שלגביו חלות מגבלות הנובעות ממעמד ציבורי מחייב שזוה. עוד טענו, שגם אם נניח, שתקבל טענת התובע, כי נפלו אי דיוקים בפרסומים ביחס אליו, ואפילו נניח שהיה מדובר בלשון הרע כלפיו (ולטענתם אין זה המקרה), מדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש, שאינו שולל מהם הגנת אמת דיברתי, לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. עוד טענו, כי בניגוד לנטען כן בוצעה פנייה לקבלת תגובה מבני משפחת שאמה וככל שהתובע בחר שלא למסור תגובה, אין לו להלין אלא על עצמו. עוד טענו, שהתובע לא זכאי לשום סעד וכי בפרסומים הנתענים אין הוצאות לשון הרע כלפיו, ולחילופין, עומדות להם הגנות לפי חוק איסור לשון הרע, לרבות לפי סעיפים 14 ו-15 לחוק, הגנת "עיתונות אחראית", חזקת תום הלב לפי סעיף 16(א) לחוק והקלות לפי סעיף 19 לחוק. הדברים פורסמו בתום לב מלא, ללא "כוונה לפגוע" בתובע, ואין הצדקה לפסוק לתובע פיצויים ללא הוכחת נזק. עוד טענו שלא קיימת אישיות משפטית בשם "חדשות 13" – חדשות 10 בע"מ.

טענות התובע בתביעה השנייה

5. התובע, חזר בכתב התביעה שהגיש בתביעה השנייה על תיאור הדברים בתביעה הראשונה וטען שאביהו הינו עו"ד וחבר מועצת עיריית רמת גן וכי כחלק מפעילותו כחבר מועצה הוא מכהן כיו"ר הוועדה לביקורת העירייה. עוד טען, שאחת הזירות המרכזיות בהן אביהו מפיץ את משנתו הינה הרשת החברתית פייסבוק בעמוד אשר כינויו "אביהו בן משה, עו"ד חבר מועצת עיריית רמת גן ויו"ר הוועדה לביקורת העירייה". עוד טען, שאביהו פרסם את הכתבות שפרסמו הנתבעים בתביעה הראשונה בעמוד הפייסבוק שלו לאלפי עוקביו וכי הוא אינו יודע כמה מבין עוקביו של אביהו נחשפו לפרסומים הפוגעים, אך להערכתו נחשפו אליהם אלפי אנשים באופן ישיר או עקיף. עוד טען שעיון בעמוד הפייסבוק של אביהו מעלה כי פרסומי הכתבות על ידו הביאו לצפיות של מאות אלפים בפרסומים אלה וחלק מהתגובות לפרסומים בעמוד הפייסבוק של אביהו היו תגובות חריפות כלפיו ומשפחתו. עוד טען, שמעשיו ומחדליו של אביהו מהווים לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע וכי אביהו פרסם והפיץ תוכן שקרי אודותיו גם לאחר שידע כי מדובר בדברי לשון הרע מובהקים, וכי הוא בחר שלא להסיר את הפרסומים ונתן לעוקביו המרובים להמשיך להיחשף אליהם תוך פגיעה קשה בשמו הטוב. עוד טען, שיש לייחס חומרה יתרה למעשיו של אביהו, לנוכח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

העובדה שהוא פועל כחבר במועצת העירייה וכיו"ר ועדת הביקורת של העירייה ואנשים רבים נסמכים על פרסומיו בעמוד הפייסבוק שלו ותופסים אותם כאמת. עוד טען, שבהתאם לסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, פרסום והפצת לשון הרע לאדם אחד או יותר זולת הנפגע, מהווה עוולה אזרחית וכי לנוכח העובדה שאביהו פרסם לשון הרע אודותיו בעמוד הפייסבוק שלו, הוא זכאי לפיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לתנאי סעיף 7א. עוד טען, שהעובדה שאביהו בחר שלא להגיב למכתב ההתראה ושלא להסיר את הפרסומים, בנסיבות אלה הוא זכאי לכפל פיצוי ללא הוכחת נזק.

טענות אביהו

6. אביהו טען בכתב ההגנה כי מדובר בתביעת השתקה שכן עונה על שלל המאפיינים אשר נקבעו בהלכה הפסוקה לתביעת השתקה (הטלת אפקט מצנן, פערי כוחות בין הצדדים, סכום תביעה מופרך וסיכוי תביעה קלוש). עוד טען שהפרסומים העומדים בבסיס התובענה נעשו בכובעו כחבר מועצה ויו"ר וועדת הביקורת של העירייה. עוד טען, שהפרסומים פורסמו בדף הפייסבוק הציבורי שלו ולא בדף הפייסבוק הפרטי שלו. עוד טען שיש לעכב ההליכים עקב הזהות בין שתי התביעות, ואי קיום חובת הודעה על הגשת תובענה כנגד עובד ציבור. עוד טען, שאין חולק כי אין ברשומות ("פוסטים") נשוא התובענה כל אזכור כתוב מצדו בקשר לתובע אלא אך ורק לאחיו-ראש העירייה. עוד טען, שאין חולק כי הטענה היחידה המועלית נגדו בעילת "לשון הרע" בכתב התביעה, אינה בגין דברים שכתב באופן פוזיטיבי, אלא בגין עצם הפרסום החוזר של הכתבות ברשומות והפצתן בדרך זו. לחילופין, טען, כי עומדת לו הגנת אמת הפרסום, ולחילופי חילופין, הגנת תום הלב. עוד טען כי עומדת לו חסינות מפני התובענה מכוח הוראות סעיף 7א(א) לפקודת הנזיקין.

מהלך הדיון בתובענה

7. על פי חוק איסור לשון הרע והפסיקה, בתביעת לשון הרע על ביהמ"ש לקבוע תחילה האם הפרסום כולל לשון הרע וככל שביהמ"ש קובע כי הפרסום כולל לשון הרע, לדון בטענות ההגנה של הנתבעים. לכן ביהמ"ש יחל בדיון בשאלה האם הפרסומים כוללים לשון הרע. שתי הכתבות ייחסו לתובע זיקה בעניין הנכס ברחוב מלכי צדק (להלן: "העסק במלכי צדק") ובאחת מהן, היא השנייה, נוספה טענה לפיה הוא רכש הנכס שהנתבעים חזרו בהם ממנה, וכי התובע היה שותף עסקי לה"ה מתן וששון, בעלי הנכס ברחוב ז'בוטינסקי (להלן: "הנכס בז'בוטינסקי") וכי בשל זיקות אלה עיריית רמת גן בראשות אחיו של התובע פעלה לטובתו. מבחינה מהותית על ביהמ"ש לקבוע האם הייתה לתובע או לא, זיקה לעסק ברחוב מלכי צדק והאם היה שותף עסקי לה"ה מתן וששון בנכס בז'בוטינסקי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

האם לתובע זיקה מהותית לעסק במלכי צדק היא חנות הקולה מבגדד?

8. התובע טען בכתב התביעה בנוגע לנכס ברח' מלכי צדק שאוזכר בשתי הכתבות, כי נטען כלפיו בכתבות שהוא ואביו פתחו בנכס בית עסק, "חנות גדולה 'הקולה מבגדד'", מבלי שניתן לאותו נכס היתר בנייה וטופס 4 וכי לאחר היבחרו של אחיו לראשות העיר, "העירייה החליטה לקדם טופס 4 למקום, בלי כל הליכי אכיפה כלפי העסק המשפחתי". התובע טען שהוא אינו הבעלים של הזכויות בנכס האמור, הוא לא פתח בנכס בית עסק וממילא, הוא לא הפעיל שם "עסק" ללא היתר בנייה או טופס 4, אשר "הוכשר" לאחר בחירת אחיו וכי מדובר בבדיה. התובע טען שמעורבותו היחידה בסיפור הינה בכך שהוא סייע לאביו והשתתף בפגישות עם גורמי תכנון והנדסה בעירייה עבור אביו, אשר חברה בבעלותו ובניהולו, "חברת פנחס שאמה השקעות בע"מ", היא בעלת זכויות החכירה בנכס. הנתבעים טענו בכתב ההגנה ביחס לחנות "הקולה מבגדד" כי בפועל התובע הציג עצמו, ביחד עם אביו כ"בעלי הנכס" וכמי שפועלים באמצעות הריסת הקיר, לאיחוד שתי חנויות ולפתיחת החנות וכך התייחסה אליהם העירייה, כמפורט בסיכום ישיבה מחודש אוגוסט 2018 ("פנחס שאמה, שי שאמה – בעלי הנכס"; "בימים אלה, החלו הבעלים בעבודות לאיחוד את שתי החנויות"). בנוסף טענו, בשנת 2018 התובע היה הבעלים והמנהל היחיד של חברת קליית השלום בע"מ, שטענה בבית המשפט בת"א 49337-02-18 דין שיווק בע"מ ואח' נ' פיצוחי עמרם ואח' (להלן: "ההליך השני"), כי היא בעלת הזכות במותג "הקולה מבגדד", וכי היא מצויה בעיצומו של הקמת סניף חדש ברמת גן. עוד טענו, שהפרסום שבוצע תאם את מצגי התובע ואת התנהלותו שלו לעצמו, ולכן הוא מנוע ומושתק מלטעון אחרת כלפיהם וכי גם אם נניח שנפל בעניין זה אי דיוק מסוים, מדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

לתובע עניין כלכלי מהותי אישי בעסק במלכי צדק

9. מחקירת התובע עלה כי זיקתו לעסק במלכי צדק לא הצטמצמה רק לסיוע לאביו כטענתו בכתב התביעה, אלא בעניין כלכלי מהותי אישי בעסק כבעלי המותג "הקולה מבגדד". התובע אישר בחקירתו שלא ייחסו לו בכתבה בעלות על העסק. לעניין זיקתו של התובע לעסק "הקולה מבגדד", התובע עומת עם מסמך מההליך השני בעניין "פיצוחי עמרם", תגובת המשיבה 1 לבקשה לצו מניעה זמני ובקשה להצטרף להליך מטעם המשיבה 2 (נספח 20 לראיות הנתבעים) בו הוא הצהיר שנתן לשיבה 1 הסכמה לעשות שימוש בשם "הקולה מבגדד". עוד הופנה לנספח 20 לתצהיר הכתב לפיו בסעיף 8 לתגובה הוא טען כי השקיע "סכומי כסף רבים" בשם "הקולה מבגדד". כמו כן, עומת עם תוכן סעיף 26 לאותה תגובה בה הוא מכנה משיבה 1 כ"זכנין". התובע הפנה לצורך מתן תשובה למי שטיפל "ניר שמעון". כמו כן, התובע עומת עם תוכן סעיף 27 לאותו מסמך בו הוא מתייחס להסכם ומזכיר "סטנדרטים גבוהים" שמציבה נתבעת 2 לזכיינים- ושוב הפנה לניר שמעון. התובע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

טען שיכול להיות שעזרו למשה, בן דודו, במפרטים של הפיצוחים. התובע עומת עם תוכן סעיף 41 לאותו מסמך בו הוא טוען שהוא עומד לפתוח סניף חדש ברמת גן. התובע עומת עם תוכן סעיף 30 לתצהירו בו הצהיר שמי שמחזיק בנכס זו חברת קולים והציג קבלה (נספח ד) שהפיק עסק אחר "בית מאפה אריאלי" ל"מרקולים" והסביר שהמטרה הייתה להראות שהעסק אינו שלו. אולם, מצופה היה שיציג חשבונית שהוציאה "מרקולים". משה, לא ידע להשיב בחקירתו לשאלה מדוע התובע הגיש את הקבלה. התובע נשאל מדוע לא ציין בתצהירו שהוא בן דודו של משה והשיב ש"זה לא רלוונטי". טענה זו אינה מתיישבת עם עמדתו הכללית לפיה הוא, אביו ואחיו "הם משפחה" ולכן נפגעו יחדיו מהפרסומים. הכתב טען בחקירתו שראש העירייה טען שלמשפחתו אין כל נכס ברמת גן ולא גילה שהאב רכש באמצעות חברה הנכס ברחוב מלכיצדק בשנת 2008 ורשם הבעלות רק מאוחר יותר. הכתב חזר על האמור מסעיף 25 לתצהירו לפיו מ"מ ראש העירייה באותה עת ליעד אילני (להלן: "ליעד") התפטר לאחר פרסום הכתבה הראשונה כי עומת עם כך שחתם על טופס 4 לקולה מבגדד. עוד העיד שהתובע הוא בעל חברת "קליית השלום" בעלת המותג "הקולה מבגדד" ובעסק במלכיצדק יש שלט "הקולה מבגדד". עוד העיד שהתובע השתתף בישיבה בעניין העסק במלכי צדק בתאריך 21.8.18 ובישיבה בתאריך 13.1.20 (נספח 13) כנציג בעלי הנכס וכי בסיכום נקבע שיהיה טופס 4 אם המבקשים ייצרו 5 חניות שנותנות נגישות לציבור. למרות זאת, העיד, התקבל טופס 4.

10. ביהמ"ש קובע שלתובע לא היה מענה מניח הדעת בחקירתו לגבי התשתית העובדתית הענפה שפורטה קודם לכן לפיה היה לו בזמנים הנוגעים לעניין עניין כלכלי מהותי אישי ל"קולה מבגדד" ומכאן שהייתה לו גם זיקה לעסק שהיה קיים בנכס נשוא המחלוקת בשם "הקולה מבגדד", גם אם מי שהיה רשום כבעל העסק הוא בן דודו, קרבה משפחתית שהוסתרה ע"י התובע בתצהירו. כמו כן, אין מדובר בקשר עסקי גרידא בין התובע ובן דודו שכן בן הדוד לא חויב לשלם תמורה בגין השימוש במותג בסניף שהתובע טען בהליך השני שהוא פותח אותו. כמו כן, התובע ייצג בעלי הנכס, אביו, בישיבות שהתקיימו בעירייה. לעניין המשמעות של הצגת גרסאות שונות בהליכים שונים ביהמ"ש מפנה לעא 765/18 שמואל חיון נ' אלעד חיון (פורסם בנבו) וקובע שהתובע היה מנוע מהצגת גרסה שונה בהליך זה, תוך היתפסות מיתממת לעובדה שמי שנרשם כבעל רישיון העסק הוא בן דודו ולא הוא, כאשר הוא מייצג בעל הנכס אביו בדיונים ומתהדר בהליך השני בפתיחת סניף. לנוכח האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהתובע לא אמר אמת בכתב התביעה לגבי העניין הכלכלי המהותי האישי שלו בעסק במלכיצדק וכי מהותית, על פי הצהרה של התובע בהליך השני, התובע פתח העסק במלכיצדק באמצעות בן דודו כסניף שלו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

11. ביהמ"ש קובע שהנתבעות הציבו תשתית ראייתית גם לעניין סימני השאלה לגבי האופן בו נהגה העירייה לגבי הנכס שכעת אפשר לקבוע כי הינו סניף של התובע שנמצא בנכס בבעלות אביו של התובע, וזאת ע"י הגשת מכתב עו"ד קולטון מתאריך 8.5.18 (נספח 3) המבסס העובדה שהעירייה הייתה ערה לחובתה להעמיד לדין "בגין ניהול עסק ללא רישיון" ככל שייעשה שימוש לעסק של בית אוכל, שעה שעל אף פתיחת העסק בחודש ספטמבר 2018, העירייה לא ביצעה אכיפה, כאשר אין לעסק אישור כבאות כנדרש על פי נספח 17 מחודש אוגוסט 2018, ואף נתנה בשנת 2020 רישיון עסק בנסיבות תמוהות לנוכח עדות בן הדוד של התובע משה לפיה קיבל אישור כבאות בשיחת טלפון. על אף שמסמכי העירייה לא הוגשו ע"י עורכם, לתובע ובן דודו הייתה הזדמנות להתייחס אליהם ותשובותיהם לא סיפקו מענה ענייני. התובע ייחס חשיבות רבה לדו"ח דאנה. אולם, הדו"ח לא הוגש ע"י מי שערכה אותו וממילא אין הדו"ח יכול לבוא במקום בירור של הראיות ע"י ביהמ"ש וכמובן אינו מחייב את ביהמ"ש בממצאיו. די בכל אלה כדי להגיע למסקנה שהתובע עומד מאחורי פתיחת העסק במלכיצדק, לא הייתה אכיפה ביחס לנכס במשך תקופה ממושכת ולכן הפרסום היה במקומו. בתי המשפט המקומיים עוסקים חדשות לבקרים בהליכים רבים נגד מי שלא עומדים בדרישות הרשויות המקומיות לעניין אכיפת חוק רישוי עסקים תשכ"ח 1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים") ולכן הייתה חשיבות רבה בפרסום טענות הנשענות על תשתית ראייתית לפיה אחיו של ראש העירייה נהנה מיחס מקל באכיפת חוק רישוי עסקים בעיר בה מכהן אחיו כראש עירייה. לכן, ביהמ"ש דוחה התביעה לגבי כל האמור ביחס לעסק במלכי צדק בשתי הכתבות.

לנתבעים עומדת הגנת עיתונאות אחראית

12. למעלה מהדרוש, ביהמ"ש קובע שגם אם לא עומדת לנתבעים הגנת אמת דיברתי, וביהמ"ש קבע כי הגנה זו עומדת להם, עדיין עומדת להם הגנת "עיתונאות אחראית". ביהמ"ש העליון עמד בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך (פורסם בנבו) (2014) (להלן: "הלכת דיין"), על קיום הגנת עיתונאות אחראית בהתבסס על סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע וקבע כי "ראוי להכיר בקיומה של חובה לפרסם פרסומים בעלי אופי עיתונאי, שיש עניין ציבורי משמעותי בהם. הגנה זו תחול רק על פרסומים שנעשו בתום לב. משמעות דרישה זו היא כי הפרסום ייעשה בשל אותה חובה וללא כוונת זדון, וכי חובת הפרסום מולאה בהתאם לסטנדרט של עיתונאות אחראית, זהירה והוגנת. על מנת לעמוד בסטנדרט זה, יידרש המפרסם לנקוט צעדים שימנעו פגיעה מיותרת במושא הפרסום, אף במחיר של פגיעה מסוימת באיכות התוצר במישור התקשורתי; לצד שיקולים הקשורים למניע הפרסום, בעת בחינת תום ליבו של המפרסם יש לשקול גם את יחסו כלפי תוכן הדברים שפורסמו". יישום קביעה זו בעניין הפרסום לגבי העסק במלכיצדק מלמד שהנתבעים עמדו בדרישות שצוינו. זאת, מכיוון שביהמ"ש כבר קבע שקמה חובה עיתונאית לפרסום טענות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

לגבי אכיפת חוק רישוי עסקים ביחס לעסק בו לאחיו של ראש העירייה עניין ממשי, כפי שעלה מהתשתית הראייתית הענפה. מכאן שגם אם לא היה די בהצגת המסמכים ללא עורכם בהליך זה, וביהמ"ש קבע שעדויות התובע ובן דודו השלימו החסר, די היה במסמכים שהיו ברשות הכתב עובר לפרסום לעניין הגנת "עיתונאות אחראית". הכתב פנה לדוברת העירייה גב' לבנת נזרי (להלן: "לבנת") לפני הפרסום (ראו סעיף 37 לתצהירו) שכן מרבית הכתבה עסקה בראש העירייה ולא בתובע, מתוך אמונה שראש העירייה יכלול בתגובתו גם התייחסות אחיו לטענה המופנית נגד שניהם, וכי היא תביא הדברים לידיעת התובע שאמנם לא היה עובד בעירייה, אך היה מעורב במערכת הבחירות של אחיו ראש העירייה, כפי שעלה מהראיות שהוגשו, לצד לבנת, שלאחר מכן מונתה כדוברת העירייה. לא היה מקום לאחר פניית התובע בתאריך 16.2.20 (נספח 8 לכתב התביעה) לתקן הידיעה. זאת, מכיוון שלא היה די בהכחשתו הגורפת לקיום זיקה לעסק, אף ללא אזכור גרסתו בהליך זה לפיה רק סייע לאביו בפגישותיו עם גורמי העירייה בעניין הנכס בו נמצא העסק. ההכחשה הגורפת לכל קשר עם העסק, לא תאמה את התשתית הראייתית הענפה בעניין הקשר המהותי שלו לעסק. אם לא די בכל אלה, התביעה הוגשה זמן רב לאחר הפרסום הראשון, ורק כאשר בכתבה השנייה נכללו פרטים נוספים שלא היו נכונים.

האם התובע היה שותף עסקי לה"ה מתן וששון, היזמים בנכס ברחוב בז'בוטינסקי?

13. התובע טען באשר לנכס ברח' ז'בוטינסקי שהוזכר רק בכתבה השנייה, כי נטען בכתבה שנכס זה נרכש על ידי "שותפים" שלו בנכס אחר וכי בפרסום הכתבה באתר של חדשות 13 אף נטען שהוא בעצמו רכש הנכס. התובע טען שהזכויות בנכס היו שייכות בעבר ליזמית הנדל"ן ענבל אור וכי בכתבה פורסמו גם שמו ותמונתו, תוך הצגת עובדות כוזבות אלה לגביו:

"לפני שלוש שנים השטח נמכר לקבוצת אנשי עסקים ששי שאמה אחיו של ראש העיר, שותף עסקי שלהם במשך שנים במתחם מסחרי בראשון לציון". התובע טען כי נטען כי הוא "שותף" של אותה "קבוצת אנשי עסקים" שרכשה את הנכס בז'בוטינסקי. זאת, טען, למרות שהוא אינו שותף של אותם אנשי עסקים, ואינו בעלים של הנכס ברחוב ז'בוטינסקי, אינו מתגורר ברמת גן ואין לו כלל עסקים בעיר רמת גן. עוד טען, שמהכתבה עולה, כי שוב חזר אותו ריטואל (השקרי לחלוטין), לפיו לאחר היבחרו של ראש העירייה, הוא החל לקדם את אותו נכס באופן תמוה ומעורר חשד; זאת, לכאורה בשל "חיבורים עסקיים" הקשורים בו. עוד טען, כי אינו ממש מכיר את אותם "אנשי עסקים", הוא אינו "שותף שלהם", אין לו קשר לנכס, ואין לו "אינטרס כלכלי" או "חיבור עסקי" ביחס לאותו נכס. עוד טען שהכתבה מציגה אותו כמי שהיה ראוי לנקוט נגדו הליכים פליליים. הנתבעים בתביעה הראשונה טענו בכתב ההגנה ביחס לקשר העסקי של התובע עם היזמים של הנכס ברחוב ז'בוטינסקי כי בפרסום הובאה ביקורת לגיטימית על כך שראש העירייה, עסק במסגרת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

תפקידו, בפרויקט של היזמים ברמת גן, למרות שהוא, ראש העירייה, מכר בעבר ליזמים נכס בראשל"צ, ולמרות שאחיו, הוא התובע, הינו שותף של היזמים. עוד טענו, שהתובע לא חולק על הפרסום לפיו אחיו עסק, במסגרת תפקידו כראש עיר, בפרויקט של היזמים ברמת גן, למרות שאחיו מכר בעבר ליזמים נכס בראשל"צ, אלא טוען כי בניגוד לפרסום הוא איננו שותף של היזמים בנכס בראשל"צ, וכי הוא לא "ממש" הכיר אותם. עוד טענו, שהביקורת בפרסום כוונה כלפי ראש העירייה, ולכן אין מדובר כלל בהוצאת לשון הרע כלפי התובע וכי הוא מנסה, באופן מאולץ, להרחיב את מעגל הזכאים להגיש תביעה, אף שהפרסום בטלויזיה לא ייחס לו התנהגות שלילית.

הנתבעים פרסמו עובדה לא נכונה אך תיקנו הפרסום

14. בעניין הנכס ברחוב ז'בוטינסקי, כאמור לעיל, הנתבעים טענו כי התובע רכש הנכס אך חזרו בהם מטענה זו. התובע אישר שהכתבה באתר בעניין זה תוקנה ונמחקה. התברר שהשינוי בפרסום באתר בוצע לפני שעו"ד בן צור פנה אל הנתבעים בשמו בתאריך 5.9.21 (נספח 11) שכן באותה פניה כבר לא הופיע הנוסח הקודם. לטענת הנתבעים התיקון בוצע תוך ימים ספורים לאחר פרסום הכתבה. ביהמ"ש דוחה טענת הנתבעים כי לא עלה מהפרסום לשון הרע שכן הנתבעים טענו בפרסום שראש העירייה עסק באופן לא תקין בנכס שרכש התובע, אחיו, ולכן מדובר גם בלשון הרע ביחס לתובע שכן הוא לא רכש הנכס ולא היה לו קשר להתנהלות לא תקינה כביכול ביחס לנכס עקב היותו אחיו של ראש העירייה. התברר שפרט זה אינו הפרט היחיד שלא היה נכון בפרסום.

הראיות שהוגשו העלו שלא הוכח שה"ה מתן וששון היו שותפיו העסקיים של התובע במועד הפרסום

15. כאמור לעיל, התובע העיד שבכתבה השנייה ייחסו לו שותפות עסקית עם היזמים בנכס ברחוב ז'בוטינסקי ה"ה אברהם מתן וששון וששון וטען שאין זה נכון. התובע אישר בחקירתו שהוא מכר ל"חמשק", חברה בה ה"ה מתן וששון היו בעלי מניות ודירקטורים, שני שלישי מנכס ברחוב פיירמן בראשון לציון. התובע העיד שהם התפטרו מהחברה הרוכשת. התברר שההתפטרות נכנסה לתוקף רק בשנת 2010, כאשר דווחה לרשם החברות, שכן עד אז מכתבי ההתפטרות הוחזקו בנאמנות. ביהמ"ש קובע כי העסקה בין התובע ובין חמשק בשנת 2008 לגבי נכס בראשון לציון, לרבות הסכם השיתוף במקרקעין המתייחס לשיתוף פעולה עסקי, שעה שה"ה מתן וששון התפטרו זה מזמן מכהונתם בחמשק וכן אינם בעלי מניות בה משנת 2010, וכאשר הסכם השיתוף עליו ניסו הנתבעים להתבסס בדיעבד כדי להוכיח "שותפות עסקית" לא היה בידיעת הכתב במועד הפרסום, לא הצדיקה הפרסום בדבר שותפות עסקית בין התובע ובין ה"ה מתן וששון בלשון הווה בשנת 2021. הנתבעים טענו שבפרסום זה לא ייחסו לשון הרע לתובע שכן מתחו ביקורת על אחיו ראש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

העירייה. ביהמ"ש דוחה טענה זו וקובע שמכיוון שהפרסום מייחס לתובע קשר להתנהלות נטענת לא תקינה של אחיו ביחס לשותפים עסקיים שלו, כביכול בהווה, מכאן שהוטל גם בו דופי עקב כריכתו להתנהלות לא תקינה, לשיטת הנתבעים, של ראש העירייה ביחס למי שכונו בכתבה "שותפיו העסקיים" של התובע, כאשר אין הבהרה שהשותפות הסתיימה זה מזמן. ביהמ"ש קובע שאין מדובר בפרט לוואי כביכול בלבד, וקובע שהפרסום הינו לשון הרע ולכן, בעניין זה על ביהמ"ש להמשיך הדיון ולהידרש לטענות ההגנה של הנתבעים.

אין לנתבעות הגנת עיתונאות אחראית בעניין הפרסום בעניין הנכס ברחוב ז'בוטינסקי

16. כאמור לעיל, על ביהמ"ש לבחון כעת האם עומדת לנתבעים "הגנת עיתונאות אחראית" גם לגבי הנכס ברחוב ז'בוטינסקי. ההגנה מותנית בכך שהנתבעים פעלו במקצועיות באיסוף המידע וההתבססות עליו ונתנו זכות לתובע להגיב על הטענות נגדו לפני פרסומם. כזכור, אין מחלוקת שהנתבעים שגו כאשר פרסמו תחילה שהתובע רכש הנכס. כמו כן, התברר שהבדיקה בעניין הקשר בין התובע ובין ה"ה מתן וששון לא הייתה מספקת והצטמצמה בהתמקדות בנתון עובדתי אחד לגבי עסקת מכר עם תאגיד בו היו ה"ה מתן וששון בעלי מניות ודירקטורים ורק בעת ברור התביעה, הנתבעים ניסו להרחיב ולהעמיק הברור, בדיעבד. הנתבעות שבו וטענו שביקשו תגובת דוברת העירייה. אולם, הן לא ביקשו תגובת התובע לפני פרסום הכתבה השנייה בה עלתה לראשונה הטענה בעניין רחוב ז'בוטינסקי, למרות שהתובע פנה אליהם בעצמו, פעמיים, לאחר פרסום הכתבה הראשונה. לעניין זה ראו התייחסות עכשווית של בית המשפט העליון לעניין חשיבות קבלת תגובה ברע"א 2543/23 בני קצובר נ' עיתון ידיעות אחרונות בע"מ (פורסם בנבו):

"בית המשפט המחוזי חלק על בית משפט השלום בכל הנוגע לסוגיית תום הלב. אמנם, בית המשפט המחוזי אשרר את קביעותיו של בית משפט השלום לעניין תום ליבם הסובייקטיבי של המשיבים, במובן זה שלא הייתה כוונת זדון וכי אברמוביץ' האמין באמיתות הדברים. עם זאת, מבחינת ההיבט האובייקטיבי של תום הלב, בית המשפט המחוזי חלק על קביעתו של בית משפט השלום, בסוברו כי יש לייחס משקל לכך שהמשיבים לא פנו למבקש עובר לפרסום לצורך קבלת תגובתו. זאת, בהינתן הקביעה בהלכת דין כי מתן זכות התגובה היא אינדיקציה משמעותית בבחינת תום הלב לשם תחולת הגנת "עיתונאות אחראית". בית המשפט המחוזי הסתמך לעניין זה גם על סעיף 9 לתקנון האתיקה המקצועית של מועצת העיתונות, אשר נקבע בהלכת דין כי ישמש כ-"מקור אפשרי נוסף" לבחינת שאלת התקיימותה של הגנת "עיתונאות אחראית". סעיף 9 לתקנון האמור כולל דרישה רחבה לקבלת תגובה ממושג הפרסום. לעניין זה, קבע בית המשפט המחוזי כי: "גם אם המבחן הסובייקטיבי בדרישת תום הלב מתקיים ללא דופי, כפי שאירע במקרה דנן, הרי אין בכך כדי להחליף או ליתר את חובת הזהירות המקצועית המגולמת בחלקה האובייקטיבי של דרישת תום הלב." (פסקה 49 לפסק הדין). "ביהמ"ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

העליון אישר קביעת בית המשפט המחוזי לפיה העיתונאי אינו ניהנה מהגנת "עיתונאות אחראית" עקב מחדלו לבקש תגובה. כאמור לעיל, ביהמ"ש קיבל טענת הכתב שפנייתו ללבנת הספיקה לעניין פרסום הכתבה הראשונה. אולם, מאחר וכאמור לעיל, התובע פנה בעצמו לאחר פרסום הכתבה הראשונה, על הכתב היה לבקש לפני פרסום הכתבה השנייה תגובתו באופן אישי ולא באמצעות דוברת העירייה. הכתב הפנה ביהמ"ש בסיכומיו להקלטת שיחת טלפון שקיים עם לבנת ולהתכתבות עמה במסרונים. אולם, הנתבעים לא העידו אותה כדי לאפשר לתובע לחקור אותה לגבי הטענה שעמדה לפניו אפשרות להגיב לפני פרסום הכתבה השנייה. ביהמ"ש קובע שמי שאמור היה להעיד את לבנת להוכחת הטענה שהיא העבירה תוכן הכתבה השנייה לתובע לצורך קבלת תגובתו, הם הנתבעים ולא התובע וזאת גם לנוכח העובדה שלנוכח פניותיו האישיות של התובע לפני פרסום הכתבה השנייה, לא היה מקום לפנות שוב ללבנת. ביהמ"ש לא מקבל עמדת הנתבעים לפיה לא היה צורך להשיב לפניות התובע אליהם (סעיף 22 לסיכומיהם) ואין בטענה כי התקיימה פגישה כדי לסייע בעניין זה. כמו כן, שעה שהנתבעים חזרו בהם מהטענה העובדתית לגבי רכישת הנכס, הם סרבו לתקן הידיעה לגבי שותפות עסקית בין התובע וה"ה מתן ששון בהווה, כאשר כל שנותר באמתחתם הוא קשר עסקי, לפני מעל כעשור שנים, עקב זכויות משותפות במקרקעין.

האם הנתבעות נהנות מההקלות הקבועות בחוק איסור לשון הרע?

17. מכיוון שביהמ"ש קבע כי הנתבעות אינן נהנות מהגנת תום הלב, עקב הכשל בבדיקת הנתונים ובקבלת התגובה מראש ואף התיקון החלקי לאחר מכן, על ביהמ"ש לבחון כעת ההקלות הקבועות בדיון. ביהמ"ש התרשם מחקירת הכתב שהוא היה משוכנע באמיתות של לשון הרע וכי לא הייתה לו כוונה לפגוע בתובע, אלא הוא נקלע לכלל טעות ביחס לשני פרטים ולגבי אחד הפרטים הוא הכיר בטעותו ואותו פרט תוקן.

התביעה נועדה לשרת את ראש העירייה

18. בנוסף לאמור לעיל, הנתבעים טענו כי הגשת התביעות ע"י התובע ולא ע"י ראש העירייה שמרבית תוכן הכתבות עוסק בו מלמדת על שיטת פעולה שנועדה לשרת ראש העירייה על מנת להשתיק יריביו, ללא שהוא עצמו נדרש להעיד ולהיחקר. ביהמ"ש קובע כי לא הובא הסבר מניח הדעת לתהייה מדוע מרבית תוכן הכתבות עוסק בראש העירייה, אך דווקא אחיו, התובע, שמוזכר בקצרה, במשך זמן קצר ביותר, הוא התובע. כמו כן, התברר שהתובע לא דייק בתיאור מעורבותו הפוליטית ביחס להתמודדות של אחיו בבחירות. כפי שצוין קודם לכן, התובע טען שאינו מעורב בעשייה הפוליטית של אחיו, ראש העירייה, אך בנספח טו לנספחי אביו, לבנת כותבת ביחס למעורבות התובע במסע הבחירות לראשות העירייה בה ניצח אחיו, "החזקת את כולנו". כשנשאל למה התכוונה, ענה "אתה צריך לשאול אותה"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

ואישר בעדותו שהגיע למטה הבחירות, השתתף בישיבות, והסיע ציוד תעמולה. כמו כן, ראו ההתכתבות בנספח 62 לראיות הנתבעים בין התובע ובין הפרסומאי אייל נחשון בקשר לפרסומי המטה. אין בסיוע לאח במאבק פוליטי כל פסול, ואולי אף להפך, אך לא היה מקום לתאר הדברים בהליך משפטי בניגוד לעובדות. כל אלה מלמדים שהתובע האמתני, אינו התובע, אלא אחיו, שמרבית תוכן הכתבות עוסק בו, כאשר ראש העירייה עושה שימוש באחיו, שמסייע לו פוליטית באופן משמעותי, כדי להגיש תביעות נגד מי שמבקרים אותו, ללא התמודדות של ראש העירייה עצמו עם הטענות העיקריות בכתבות. כך, למשל בעניין רחוב ז'בוטינסקי, מי שמואשם בכתבה כמי שקידם הטיפול בנכס ברחוב ז'בוטינסקי, על אף ניגוד עניינים, ללא שהצהיר על כך, הוא ראש העירייה. אולם, ראש העירייה לא הגיש תביעה על אף טענות חמורות אלה.

קביעת גובה הפיצוי

19. ביהמ"ש דוחה טענת התובע בסיכומיו לפיה הפרסום בעניין רחוב ז'בוטינסקי שם אותו "ללעג ולקס כאחרון העבריינים". ביהמ"ש קובע שייחוס מתן הטבות ע"י העירייה לשותפים עסקיים כביכול של התובע, שעה שלא הוכח קשר משמעותי, אם בכלל בין התובע ובין אותם "שותפים עסקיים" במועד פרסום הכתבה, מעצם טבעו גרם נזק תדמיתי ועלבון, המצדיקים, כשלעצמם, פסיקת פיצוי ולעניין זה ראו פסק הדין בעניין קצובר. מכיוון שביהמ"ש דחה הטענה בעניין העסק במלכיצדק שהופיעה בשתי הכתבות, וקיבל הטענה בעניין הנכס בז'בוטינסקי שהופיעה בכתבה השנייה בלבד, מכאן שאין מדובר בכתבות בדויות כטענת התובע, אלא בכתבה אחת מתוך שתיים, שבה הנתבעים שגו פעמיים בשתי התייחסויות לתובע שהוזכר בחלק מצומצם ביותר מהכתבה שהתמקדה באחיו ראש העירייה. הנתבעים הודו בשגיאה הראשונה ותיקנו הכתבה, ולגבי השגיאה הנוספת, עמדו על טענותיהם. ביהמ"ש מביא בחשבון לעניין גובה הפיצוי החשיבות הרבה שהפסיקה מייחסת לתפקיד העיתונות כגורם מרכזי בקיום הדמוקרטי של החברה ע"י הנגשת המידע הנחוץ לציבור הבוחרים, ועל מנת לצמצם החשש מאפקט מצנן. כמו כן, ביהמ"ש ער לכך שהיה קשר עסקי בין התובע וה"ה מתן וששון בעבר, כך שהשותפות העסקית הנתענת אינה בדיה כטענת התובע, אלא טענה לא מדויקת. לכן, בנסיבות העניין, לנוכח ראיות מכלול שתי הכתבות שפורסמו, יש לקבוע פיצוי מצומצם בגין פרסום לשון הרע בכתבה השנייה, הן בעטיה של הטענה לעניין רכישת הנכס שתוקנה, ובעיקר בעניין המידע שלא תוקן לגבי השותפות העסקית בלשון הווה, כאשר מדובר בפרסום אחד, היא הכתבה השנייה, ובאמצעי פרסום נוספים של הנתבעים בהם פורמה הכתבה, בסך של 25,000 ₪ בלבד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

פרסום תיקון

20. התובע ביקש בסעיף 90 לכתב התביעה לחייב הנתבעים לפרסם הודעת הבהרה במהדורת החדשות ובאתרי הנתבעות. הנתבעות כבר תיקנו הכתבה השנייה בעניין הטענה כי התובע רכש הנכס ברחוב ז'בוטינסקי ולכן ביהמ"ש מורה לנתבעות על פי סעיף 9 לחוק איסור לשון הרע לפרסם תיקון של הכתבה השנייה לעניין הטענה לשותפות עסקית של התובע במועד פרסום הכתבה עם ה"ה מתן וששון הן במסגרת אזכור התיקון במהדורת החדשות והן ע"י תיקון הכתבה השנייה כפי שמפורסמת כעת באתר.

דיון בהוצאות

21. מכיוון שביהמ"ש דחה מרבית סכום התביעה, שעל פניו היה גבוה ביותר באופן שתמך בעמדת הנתבעים לגבי היות התביעה, תביעת השתקה, או הפחדה, ופסק סכום פיצוי העומד על אחוזים בודדים בלבד, על ביהמ"ש לפסוק הוצאות בסכום הולם לטובת הנתבעות עקב דחיית מרבית סכום התביעה. לעניין זה ראו פסק הדין בע"א 43759-04-23 ווינר אחזקות יזום וניהול פרויקטים בע"מ נ' קרן ביחד (ע"ר) ואח' בו אישרה ערכאת הערעור חיוב תובע בהוצאות בגין דחיית מרבית התביעה (פסק הדין בערכאה הדיונית פורסם בנבו). כמו כן, ביהמ"ש מביא בחשבון העובדה שהתובע לא אמר אמת בקשר לפרסום העיקרי, הוא הפרסום שהופיע בשתי הכתבות ביחס לעסק במלכיצדק וביחס לקשר ההדוק שלו למערכת הבחירות לראשות העירייה. לכן, ביהמ"ש מחייב התובע לשלם לנתבעים הוצאות בסכום ששווי הפיצוי שפסק לטובתו.

סוף דבר

22. אין צו לתשלום.

התביעה השנייה

23. כאמור לעיל, התובע ייחס לאביהו את פרסום הדברים שפרסמו הנתבעים בתביעה הראשונה ולכן אין צורך לשוב ולעסוק בטענה האם אביהו פרסם דברי לשון הרע שכן כבר נקבע שרק הפרסום בעניין הנכס ברחוב ז'בוטינסקי מהווה לשון הרע. לכן, ביהמ"ש יעבור לעסוק בטענת ההגנה של אביהו בעניין הנכס ברחוב ז'בוטינסקי לפיה פעל מכוח תפקידו כחבר מועצת העירייה ויו"ר וועדת הביקורת.

הפרסום הינו מותר

24. לעניין הכתבה השנייה, שרק בה מצא ביהמ"ש קודם לכן, כי אין לנתבעים בתביעה הראשונה הגנה, עלה שהוא קדם לדיון בוועדת הביקורת בפרסום על פי דרישת יו"ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

האופוזיציה ולכן הוא בגדר פרסום מותר בהתאם לסעיף 13(9) שכן אביהו היה חייב לעשותו לקראת הדיון, כיו"ר הוועדה.

הפרסום של אביהו במסגרת מילוי תפקידו הינו סביר ומידתי

25. גם אם ביהמ"ש ידחה הטענה שפרסום הכתבה השנייה היה מותר, ביהמ"ש קובע כי פרסום הכתבות ע"י אביהו כחבר מועצת העירייה ויו"ר וועדת הביקורת באתר רשמי שלו מוגן על פי סעיף 15 (2) שכן חלה עליו "חובה חוקית, מוסרית וחברתית" לעשות אותו. זאת, מכיוון שהפרסום היה סביר ומידתי בשים לב שמדובר בפרסום פרסומים של כלי תקשורת מרכזי המפוקח ע"י חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, תש"ן-1990 כערוץ טלוויזיה בעל היתר, להבדיל מפרסום של פלוני ברשתות החברתיות, או כלי תקשורת שאמינותו ונהליו אינם ידועים ואינם מוסדרים. אביהו פרסם הדברים כפי שהם ללא תוספות או פרשנות, באופן שעולה בקנה אחד עם חובתו כלפי בוחריו לבקר את ראש העירייה, והפרסום ביחס לתובע שמעורב בענייניו הפוליטיים של אחיו, ראש העירייה, היה בקשר לאופן מילוי תפקידו של ראש העירייה. לכן, אביהו נהנה מחזקת תום לב על פי סעיף 16(א). כאן המקום לציין שמלכתחילה, עלתה תמיהה מדוע פיצל התובע בין התביעות. אביהו טען בכתב ההגנה שיש לעכב את ההליכים בתביעה נגדו לנוכח קיומו של הליך תלוי ועומד, היא התביעה הראשונה מכיוון שקיימת זהות מוחלטת בין שתי התביעות. התובע אישר בעדותו שפנה לאביהו רק לאחר שהגיש התביעה הראשונה. התובע טען שעל אביהו היה לבדוק אם הכתבה שפרסם בדף הפייסבוק נכונה. כאמור לעיל, טענה זו מעלה קושי כאשר מדובר בכלי תקשורת מסוגה של הנתבעת, כאשר לאביהו אין כלים לבדוק באופן עצמאי הדברים, והציפייה ממנו בעניין זה, כאשר הפרסום אינו שגוי או תמוה על פניו, הינה בבחינת גזרה שציבור הנבחרים שתפקידם לבקר נבחרים אחרים, אינו יכול לעמוד בה. ביהמ"ש קובע שמטעמים חברתיים של קיום הליך דמוקרטי תקין, אין מקום לקבוע שעל גורמי האופוזיציה, לבצע תחקיר משל עצמם לאחר שהם מפרסמים תחקיר של גוף תקשורת כגון הנתבעות, ואין לקבוע שדי בכך שטוענים בפניהם שהתחקיר שפרסמו שגוי, כדי לקבל הדרישה להסיר הפרסום, אלא אם כן, על פני התחקיר ישנן עובדות תמוהות או סתורות. אין לקבוע כי זה היה המצב בענייננו, שכן למעט השגיאה שתוקנה, היה קושי מבחינת אביהו לקבוע האמנם הייתה שותפות בין התובע ובין ה"ה ששון ומתן, ואם הייתה, מתי הסתיימה. מסקנה זו מתחזקת לגבי חברי אופוזיציה ברשויות המקומיות. זאת, מכיוון שבשונה מחברי כנסת שנהנים משכר וצוות עוזרים, חברי מועצה ברשויות המקומיות ממלאים תפקידם בהתנדבות במקביל לעיסוקים אחרים שלהם והציפייה שהם יבדקו פרסומים של כלי תקשורת מרכזיים, כאשר אין בפרסום שגיאות או תהיות, על פניהם, יגרום להשתקתם ובכך לרוקן מתוכן תפקידם כאופוזיציה ברשות המקומית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 47819-12-21 שאמה נ' רשת מדיה בע"מ ואח'
ת"א 12384-02-22 שאמה נ' בן משה

לאביהו עומדת הגנת תום הלב

26. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שלאביהו עומדת הגנת תום הלב, ולכן דוחה התביעה.

דיון בהוצאות

27. לנוכח דחיית תביעה בסך של 282,643.11 על התובע לשלם לאביהו שכ"ט בא כוחו באופן הולם לסכום התביעה. אולם, ביהמ"ש מביא בחשבון שהדיון בעניין אביהו היה קצר ומרבית ההתמודדות המשפטית בטענות התובע נפלה בחלקם של הנתבעים בתביעה הראשונה. לכן, ביהמ"ש מחייב התובע לשלם לאביהו שכ"ט בא כוחו בסך של 25,000 ₪.

סוף דבר

28. כאמור לעיל, ביחס לתביעה הראשונה בת"א 47819-12-21, ביהמ"ש קובע שאין צו לתשלום.

29. ביחס לתביעה השנייה בת"א 12384-02-22, ביהמ"ש מחייב את התובע לשלם לאביהו שכ"ט בא כוחו בסך כולל של 25,000 ₪, אשר יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, ל' אדר א' תשפ"ד, 10 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט